

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ (του Γιάννη Ζήση)

Το ζητούμενο της συνείδησης – το μέτρο της επίτευξης του ανθρώπου και της εσωτερικής πραγμάτωσης – βρίσκεται στην κλίμακα αντίληψης αυτού που συμβαίνει έξω από το σπίτι μας, στην κλίμακα της σχέσης μας με το μακρόθεν ον. Εάν δεν μπορούμε να έχουμε στη

θέση του πλησίον το έσχατο, τότε δεν μπορούμε να έχουμε την πραγμάτωση του Είναι στη συνείδηση. *Η πραγμάτωση του Είναι βρίσκεται στις αναλογίες της οικειοποίησης του όλου.* Έξω από το σπίτι μας, υπάρχει ένα σύμπαν με τις τραγικές και μετατραγικές διαβαθμίσεις της εξέλιξης, με τις εικόνες του Είναι να διαθλώνται στον χωροχρόνο και με τη δυνατότητα τη δική μας να νιώσουμε τη γαλήνη της ομοιότητας του εσωτερικού με το όλον.

Η χωριστικότητα ως απουσία του Είναι

Το μέτρο της οντολογικής συνείδησης βρίσκεται στο κατά πόσο χρησιμοποιούμε το σπίτι, τον πλησίον και τον εαυτό μας σαν σύνορο απάθειας, αποξένωσης, ανοησίας και αδιακρισίας απέναντι στο όλο. *Η ζωή βρίσκεται στις σχέσεις του όλου.* Η ίδια η εαυτοποίηση είναι μια μερικότητα στην ολότητα, μια μερικοποίηση – μια μικρή ολοποίηση.

Αν το σπίτι αποτελεί το όριο για την απουσία μας στο Είναι, αυτό σημαίνει ότι μέσα μας απουσιάζει το Είναι. Προεπιλέγεται όμως, μέσα στους κόσμους της ψευδαίσθησης και της φαντασμαγορίας, η ωραιοποίηση του κορεσμού και του οικείου με στόχο την μη καταγραφή του γεγονότος ότι ήδη αποτελούμε μια ασχήμια απέναντι στο όλο. Αυτή η προεπιλογή στοχεύει, επίσης, στο να μην καταγράφεται ως μια μορφή βαρβαρότητας και

αθλιότητας η μη οικειοποίηση του πραγματικού. Ο σφετερισμός αυτός απέναντι στο ωραίο – ώστε να κρύψει το πραγματικό – αποτελεί «αμάρτημα κατά του Αγίου Πνεύματος», για να χρησιμοποιήσουμε μια υπερβατική ορολογία με ισχυρή σημαντικότητα. Ο σφετερισμός αποτελεί:

1. την πανουργία του νου απέναντι στην ωραιότητα
2. συκοφαντία του νου απέναντι στην ωραιότητα

Έξω από το σπίτι μας, λοιπόν, βρίσκεται το μέτρο του εαυτού μας – στην ικανότητά μας και την αξία μας να ζήσουμε την ολότητα, τη σύνθεση. Στη χωριστικότητα υπάρχει ένας θάνατος της αιωνιότητας, που τον βιώνουμε ως “ελευθερία”. Η κατάληψη των ορίων από τη χωριστικότητα, όμως, είναι απουσία του Είναι και, συνεπώς, απουσία του εαυτού.

Ελευθερία και βίωμα της ενότητας

Αν αναιρέσουμε το στοιχείο της χωριστικότητας από τη συνείδηση, τότε θα οδηγηθούμε σε μια συνταύτιση και σε μια δυναμική συνειδητότητας που θα πραγματώσει τα πάντα ως νέα. Θα είναι σαν τη διαύγεια εκείνη, τη χριστουγεννιάτικη ή τη θερινή, που κάνει προσβάσιμους και προσιτούς τους μακρόθεν ορίζοντες, δηλαδή την απειροσύνη.

Η απειροσύνη είναι και ποιοτική και αναδεικνύει ως σύνορο του όντος το όλο, άνευ περάτων. Αυτή είναι η πραγματική ένθεση βίωση της ύπαρξης, η εικόνα και η ομοίωση. Η συσκότιση της χωριστικότητας απελευθερώνει τη συνείδηση του απείρου. Δεν έχει καμία σχέση με την κόπωση. Αποτελεί πεπρωμένο της φιλοσοφικής ζωής και η φιλοσοφική ζωή, με τη σειρά της, δεν λειτουργεί με σχήματα αναστολών και απαγορεύσεων, αλλά ευθυγραμμίζει τη συνείδηση με τη συνύπαρξη και την υποκειμενική ενάργηιά της. Η αποκατάληψη του κόσμου και των προσώπων είναι το έπος της εξόδου από το σπίτι, το έπος της επικοινωνίας ως πραγμάτωσης του εαυτού. Σε αυτό το έπος, υπάρχει έκσταση, μακαριότητα, πανηγύρι, ενθουσιασμός.

Το κριτήριο της αλήθειας της επικοινωνίας βρίσκεται στο ύψος, στην πυκνότητα και στη διαύγεια, αλλά και στη δημιουργική φαντασία και την πραγμάτωση της ιδέας. Δεν βρίσκεται στη διακήρυξη μιας συναισθηματικότητας για την ιδέα, μολονότι, απλώς, την προϋποθέτει. *Πραγματική επικοινωνία είναι μια πειθαρχία στο οντολογικό μέτρο.*

Έξω από το σπίτι μας πρέπει να δράσουμε με την αντίληψη του όλου, πρέπει να δράσουμε με τη συμπάθεια ως πάσχον δίκαιο, ως την πάσχουσα αλήθεια, ωραιότητα και αγαθότητα, με μέτρο μάχης και με μέτρο φιλοσοφικής απάθειας. Η φιλοσοφική απάθεια είναι η βίωση της ενότητας και η γαλήνη (όχι ο εφησυχασμός) της ομοιότητας με το Είναι. Δεν εμφανίζεται ως καταφύγιο αδράνειας, αλλά ως διακρίνουσα ένταση ύπαρξης.

Ο Θεός ως θέληση και ως αγάπη

Η ολοκλήρωση των κινήτρων μας και της συνταύτισης μας οδηγεί στην αποκάλυψη ότι ο **Θεός είναι θέληση** – μια αποκάλυψη που αναδεικνύει την καινοτομία της ρήσης ότι ο **Θεός είναι αγάπη**.

Οι δύο αυτές αποκαλύψεις συνδιαρθρώνονται στην υποκειμενική διάθεση και την πραξιακή ανάδειξη. Ο Θεός είναι θέληση ως εστιασμένη ύπαρξη, ως ένταση σύνθεσης της ύπαρξης στο πραγματικό, στο αεί-ζω, στην ακολουθία του ονείρου και της έκφρασης του ανεκδήλωτου. Ο Θεός είναι θέληση ως συνέχεια του Είναι. Ο θάνατος είναι μια ιδιότυπη συνέχεια του Είναι – όταν η συνείδηση αποκτήσει μεταμορφωτική αντίληψη, τότε απελευθερώνεται το υποκείμενο σε δράσεις διακύβευσης της μορφής, αλλά διάσωσης του νοήματος της ποιότητας. Ο θάνατος είναι ο διάλογος του προσώπου με το όλο. Ο θάνατος της αιωνιότητας είναι και η γέννησή μας μέσα σε αυτήν. Ο θάνατος είναι η εικόνα της ύπαρξης πριν από τη χωριστικότητα και μετά από αυτήν. Η επικοινωνία ομοιάζει στο θάνατο. Η ζωή της μορφής είναι ένας θάνατος της αδράνειας, ένας θάνατος της απουσίας. Η αιωνιότητα πεθαίνει στο κατώτατο, στο προφανές, για να αναδειχθεί στο σημαίνον και το σημαντικό.

Το κυνήγι από τη συνείδηση του ελιξιακού λόγου συνδέεται με το βίωμα της αιθαλούς εσωτερικότητας και ολότητας. Ο φόβος είναι, ακριβώς, το αντίστροφο και, τελικά, **η θέληση αναδεικνύεται σε αναιρετικότητα της ύπαρξης απέναντι στο φόβο**, σε η αναιρετική δυναμική, όχι σαν συγκρουσιακή διάθεση, αλλά ως πλήρη εξαφάνιση του φόβου. Είναι εκείνη η θέληση που δεν εκβιάζει προς γεγονότα και που αναδεικνύει τη γνώση του Είναι. Η προβολή της συνείδησης προς την επικοινωνία και όχι η συνείδηση ως επικοινωνούσα δείχνει μια αντίδραση φόβου, δείχνει μια συνείδηση που δεν επικεντρώνεται στην ενότητα. Η επικέντρωση της συνείδησης στην ενότητα σημαίνει – μαζί με το έπος της ενότητας – μια διάρθρωση με τις αναλογίες του λόγου, που είναι μέτρο της ενότητας στη δράση. Σημαίνει, ακόμη, μια ψυχολογική διαθεσιμότητα της συνείδησης προς το όλο.

Η μετάβαση της συνείδησης από την ατομικότητα στην παγκοσμιότητα είναι χωρίς μέτρο και αναλογία αντικρίσματος, αν δεν έχει πραγματωθεί η λειτουργική ομαδικότητα της συνείδησης και της δράσης, καθώς και η πνευματικότητα της θέλησης. Κάθε άρτια εσωτερική στάση που αναδεικνύει την ποιοτική επάρκεια του ανθρώπου και την ελευθερία του από τον φόβο και από την αναζήτηση της εξωτερικής του επένδυσης είναι ένα άρτιο μνημείο της ανθρωπότητας, ένα μνημείο ελεύθερο από την εξωτερική αναγνώριση και δόξα, χωρίς το οποίο ο άνθρωπος και ακόμα και τα μεγαλύτερα επιτεύγματά του κατακρημνίζονται στην άβυσσο της αλλοτρίωσης. Αυτό είναι το μέγεθος του φιλοσοφικού βίου.

Συνοψίζοντας

- Έξω από το σπίτι μας υπάρχει ένα σύμπαν με τις τραγικές και μετα-τραγικές διαβαθμίσεις της εξέλιξης.
- Το μέτρο της πραγμάτωσης του ανθρώπου βρίσκεται στην κλίμακα αντίληψης αυτού που συμβαίνει έξω από το σπίτι του, στην κλίμακα της σχέσης του με το μακρόθεν ον.
- Η ωριοποίηση του κορεσμού και του οικείου αποτελεί μια εσφαλμένη αντίδραση απέναντι στο βίωμα του φόβου.
- Η χωριστικότητα είναι απουσία του Είναι και, συνεπώς, απουσία του εαυτού.

- Ο θεός είναι θέληση ως εστιασμένη ύπαρξη, ως ένταση σύνθεσης της ύπαρξης στο πραγματικό, στο αεί-ζω, στην ακολουθία του ονείρου και της έκφρασης του ανεκδήλωτου.
- Η θέληση αναδεικνύεται ως η αναιρετικότητα της ύπαρξης απέναντι στο φόβο, όχι σαν συγκρουσιακή διάθεση, αλλά ως πλήρης εξαφάνιση του φόβου.
- Η μετάβαση της συνείδησης από την ατομικότητα στην παγκοσμιότητα είναι χωρίς μέτρο και αναλογία αντικρίσματος, εάν δεν έχει πραγματωθεί η λειτουργική ομαδικότητα της συνείδησης και της δράσης και η πνευματικότητα της θέλησης

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Ημερομηνία ανάρτησης: 21 Σεπτεμβρίου 2011

Φωτογραφία: pixabay.com

(solon.org.gr)